

DAVID SAFIER

MISS MERKEL

EN DE MOORD OP HET KERKHOF

De Fontein

David Safier

Miss Merkel
en de
moord op het kerkhof

De Fontein

Slaap, kindje, slaap, *Laschet is een schaap*, zong Angela voor de kleine baby die in de gebloemde kinderwagen voor haar lag. *‘En Söder is een grote oen, daar kan ik verder niks aan doen...’*

De kleine deed eindelijk zijn oogjes dicht. Angela was opgelucht dat ze nu kon stoppen met zingen, terwijl ze de kinderwagen over het zongebleekte plaveisel duwde van het marktplein van Klein-Freudenstadt. Het was al erg genoeg dat de inwoners van het dorpje haar nieuwsgierig gadesloegen – met haar blazer om haar middel gebonden en een bloes die bij haar oksels al licht bezweet was. Ze hoefden haar niet ook nog uit te lachen omdat ze vals zong. Angela was zich maar al te bewust van haar tekortkomingen. Ze wist dat ze geen meeslepende spreker was, en ze had daarom altijd vermeden meeslepende toespraken te houden. Ze wist ook dat een schouderlang kapsel haar niet stond, en ging daarom braaf om de vier weken naar de kapper (hoewel ze echt nog moest wennen aan haar nieuwe kapper Silvio en zijn neiging te roddelen – vergeleken met hem was de *Bildzeitung* nog braaf). Bovenal wist ze dat ze niet goed kon zingen. En wel sinds de eerste dag in de brugklas, toen hun muziklerares, mevrouw Pühn, tegen haar had gezegd: ‘Angela, wees zo lief en zing bij de canon maar niet meer mee – je brengt alle anderen van de wijs.’ Haar man Achim had haar zingen altijd heel vriendelijk als ‘origineel’ bestempeld, maar toen ze laatst onder de douche Nina Hagens ‘Du hast den Farbfilm vergessen’ mee-

zong, hoorde ze dat hij de deur van zijn werkkamer dichtdeed. Nu lag voor haar in de kinderwagen het enige wezen in deze hele ge-globaliseerde wereld dat haar gezang leek te waarderen: de kleine Adrian Ángel. Zijn moeder Marie had het kind met de doopnaam naar Angela vernoemd, als dank dat zij haar bij de geboorte had bijgestaan en dat ze de moord op zijn vader, baron Philipp von Baugenwitz, had opgelost. En voor deze kleine engel had Angela een groot zwak. Maar wat was het ook een mooi kindje! Elke keer als hij haar aankeek, smolt haar hart. Ach, onzin – niet alleen haar hart, haar hele ziel! Zijn nabijheid vervulde haar net zozeer als haar grote politieke triomfen hadden gedaan. Alleen dan heel anders. Voelden grootmoederlijke emoties zo?

Angela had nooit gedacht dat haar leven in Klein-Freudenstadt zich zo zou ontwikkelen. Niet op de gelukkige momenten, noch op de saaie, die er ook waren. Angela had nu de tijd om met een kinderwagen te gaan wandelen, omdat ze verder niets te doen had. Ze had de politiek afgezworen en ze had de tuin van haar vakwerkhuisje de afgelopen maanden meermaals omgespit. Haar nieuwe hobby – bakken, wat ze dagelijks had gedaan – had ze op een laag pitje moeten zetten. De beide daklozen van Klein-Freudenstadt, die ze altijd de resten bracht, hadden gekreund: ‘Och, vandaag een keertje niet, ik krijg mijn broek niet meer dicht.’ Of: ‘Kunt u voor de afwisseling niet eens een hamburger bakken?’

Als ze er goed over nadacht, had Angela zich sinds haar pensionering eigenlijk alleen echt levend gevoeld toen ze die moord had onderzocht. Maar hoe vaak zou zoiets zich in een dorp voordoen? Klein-Freudenstadt in de Uckermark was nou niet echt Cabot Cove uit de serie *Murder, She Wrote*. In dat dorpje in Maine werden elke week wel drie mensen uitgeschakeld, waarmee gelijk het hele probleem van de CO₂-uitstoot op hoogst originele wijze werd opgelost: door terugdringing van de populatie. Hoewel Angela heel goed wist dat het niet netjes was om te hopen op nog meer moorden in

Klein-Freudenstadt, betrapte ze zichzelf op de gedachte dat ze wel degelijk veel plezier zou beleven aan een nieuwe moordzaak.

Bij dat idee glimlachte ze even, terwijl ze met de kinderwagen langs de marktkramen hobbelde. Bij de kaaskraam lagen stukken stinkkaas met rode korst op de toonbank opgestapeld, een kaas waarvan zelfs Zwitsers zouden zeggen: 'Daarmee kun je een koe laten inslapen.' Angela schaamde zich een beetje voor haar moreel verwerpelijke verlangen naar nieuwe moorden. Licht bestraffend zei ze tegen zichzelf: 'Zo'n wens is echt niet oké.'

'Nou nou,' klonk een stem, 'praten we nu al in onszelf?'

Angela schrok – ze had blijkbaar hardop lopen denken. Dat was haar tot nu toe nog maar één keer eerder overkomen, en wel bij haar eerste ontmoeting met Donald Trump, toen ze er – gelukkig zachtjes – uit had geflapt: 'Hij is nog oranger dan op tv.' Het was maar goed dat de tolk destijds de tegenwoordigheid van geest had gehad om haar zin te vertalen als: '*Orange is her favorite color!*'

Het was vast, zo dacht Angela, de combinatie van hitte en verveling die ervoor zorgde dat ze nu hardop in zichzelf had gepraat. Dat mocht echt niet nog eens gebeuren. Al helemaal niet in aanwezigheid van de vrouw die haar zojuist had aangesproken. Het was de in tuinbroek gehulde verkoopster van de fruitkraam, die tevens plaatsvervangend districtsvoorzitter van de rechts-populistische AfD was. Zij en Angela hadden werkelijk niets met elkaar gemeen, afgezien dan van wederzijdse afkeer en het feit dat ze dezelfde voornaam hadden. Ze wilde snel doorlopen, maar de fruitverkoopster voegde er tot haar verrassing nog aan toe: 'Ik wil u mijn excuses aanbieden.'

Angela kon zich niet voorstellen dat zij was bedoeld en ze keek om zich heen of er nog iemand was.

'Ik bedoelde u.'

'En waarvoor wilt u zich verontschuldigen?' Angela rolde de kinderwagen iets meer haar kant op.

‘Nou, zeker niet voor het feit dat ik uw politiek flut vind,’ zei de vrouw met een schamper lachje.

‘Dat zou me ook hebben verrast.’

‘Of dat ik er veel plezier aan beleef uw kapsel belachelijk te maken.’

‘Wat?’ vroeg Angela verbijsterd. Zij vond haar kapsel leuk. Heel leuk zelfs!

‘Samen met Silvio.’

‘Met Silvio?’

‘De kapper.’

‘Ik weet wie Silvio is.’ Angela had moeite haar woede te verbergen. Al helemaal over de uitbater van kapsalon Haar Kreativ. Hoe haalde hij het in zijn hoofd om over haar te roddelen? Alleen maar omdat ze stevast zijn voorstellen afwees om haar een nieuwe look te geven, die ‘frisser’, ‘moderner’ en ‘fashionista’ zou zijn. Hij had zelfs het woord ‘verleidelijk’ gebruikt. Verléidelijk! Het was toch echt niet zo dat zij in dit leven, als getrouwde vrouw van haar leeftijd, voortdurend een man wilde verleiden! En nu roddelde hij ook nog achter haar rug, als de ministers-presidenten van de *Bundesländer* in coronatijd! Bij een volgend bezoek aan zijn salon zou hij niet alleen haar haren wassen, maar zij ook zijn oren – daar kon hij op rekenen!

‘Als u dat weet, waarom vraagt u dan wie Silvio is?’ grijnsde de fruitverkoopster.

‘Ik vraag me af waarom ik überhaupt met u sta te praten.’

‘Omdat ik oprecht mijn verontschuldigen wil aanbieden.’

‘Doe dat dan.’

‘Het valt niet mee,’ draaide Fruit-Angela om de hete brij heen.

‘Dat was me nou helemaal niet opgevallen.’

‘U hebt mijn levensonderhoud gered. Als u de moord op Philipp niet had opgelost, zou het slot zijn verkocht aan de Amerikaanse investeerder en had ik het land niet meer kunnen pachten om de grond te bewerken. Dankzij u kan ik toch verder.’

‘U moet Marie bedanken.’ Eigenlijk was de kleine Adrian Ángel de erfgenaam van het familielandgoed, dat zijn moeder Marie beheerde totdat hij meerderjarig was. Marie, die tot een paar maanden geleden nog van de bijstand had geleefd, had geen enkele interesse om het landgoed te verkopen. Angela wist dat de fruitverkoopster er waarschijnlijk nog meer moeite mee zou hebben om Marie te bedanken dan haar, omdat Marie zwart was en de AfD-vrouw nou niet echt een voorvechtster was van de rechten van minderheden.

‘Dat ga ik ook doen,’ zei Fruit-Angela. Het klonk verrassend oprecht. ‘Maar eerst bedank ik u, omdat u de moord hebt opgelost. En ik bied u ook mijn verontschuldiging aan dat ik u als een lachwekkende hobbydetective beschouwde. U bent namelijk een verdraaid goede rechercheur.’

Angela moest moeite doen om niet geveild te glimlachen – tevergeefs.

‘Als er nog eens een moord wordt gepleegd, zal ik u helpen. Be-loofd!’

‘Ik denk niet dat er binnen afzienbare tijd nog een moord zal plaatsvinden,’ antwoordde Angela en ze betrapte zichzelf erop dat een klein stemmetje in haar hoofd eraan toevoegde: *maar je mag nooit de hoop opgeven.*

‘Waarschijnlijk niet, nee,’ beaamde de fruitverkoopster met een grijns. Angela vermoedde dan ook dat het de vrouw zo makkelijk was gevallen haar hulp aan te bieden, omdat zij dat ook wist. ‘Waarom duwt u die kinderwagen eigenlijk helemaal alleen zo voor u uit? Waar zijn uw man, uw hond en uw gorilla?’

Met gorilla doelde ze op Angela’s beveiligiger Mike. Angela had hem ervan kunnen overtuigen haar nou eens alleen door het dorp te laten slenteren. De kans dat een of andere aanslagpleger toeval-
lig net in Klein-Freudenstadt zou belanden, was nou weer niet heel groot. In plaats van Angela te vergezellen, schroefde Mike op dit

moment het nieuwe kinderbedje voor baby Adrian Ángel in elkaar. En hij paste op haar hond die ze nu altijd Poepie noemt. Angela had de mopshond niet meegenomen, omdat het dier net zoveel van wandelingen in de zomerhitte hield als Peter Altmaier van traplopen. Bovendien reageerde de hond nogal jaloers elke keer als Angela aandacht besteedde aan de baby. Eén keer zelfs, toen Angela de kleine Adrian misschien wat lang had toegezo- gen, had Poepie uit protest een hoopje achtergelaten in een hoek van de kamer. Op dat moment was haar duidelijk geworden hoe jaloers haar mopshond was, ook al had Mike zachtjes gemompeld: ‘Dat kan natuurlijk ook aan het zingen liggen.’ Sindsdien knuffel- de ze haar haasje, zoals ze Poepie vaak liefkozend noemde, extra lang zodat hij zich niet verwaarloosd zou voelen.

En haar man? Tja, die was net op zijn jaarlijkse, drie weken du- rende wandeltocht door de Pyreneeën met een oud-studiegenoot, Tommy. Angela begon haar Achim langzaam maar zeker te mis- sen. Ook dat was nieuw: vroeger, toen ze nog de hele wereld over reisde, had ze haar man altijd alleen in Berlijn achtergelaten. Hij had nooit geklaagd, maar uit beleefdheid had hij dat af en toe wel- eens mogen doen. Dan had zij niet tussentijds het vermoeden ge- kregen dat het hem eigenlijk best goed uitkwam dat ze zo vaak weg was, zodat hij zich helemaal kon storten op zijn passies, zoals de kwantumchemie, rockmuziek uit de jaren zestig en scrabble. En toch nam Angela zich voor dat zij deze keer ook niet zou klagen, hoewel ze zich langzamerhand, als ze ’s nachts moederziel alleen in bed lag, een beetje eenzaam begon te voelen. Het werd tijd dat Achim weer thuiskwam. Helaas zou dat nog een week duren.

‘Alles in orde?’ vroeg Fruit-Angela verrassend vriendelijk. Toch zat Angela er niet op te wachten haar een inkijkje in haar gevoelsleven te gunnen. En daarom antwoordde ze: ‘Het is alleen maar de hitte.’

‘Het is vandaag verstandiger om in de schaduw te blijven. Bij voorkeur thuis met de ramen dicht en een gin-tonic met ijs.’

‘Die kleine hier valt zo lekker in slaap tijdens het wandelen.’

‘En zijn moeder heeft haar slaap zeker hard nodig?’ vroeg de vrouw, ook nu zonder ook maar een greintje hatelijkheid.

‘Dat kun je wel zeggen.’

‘Ga dan lekker op het kerkhof lopen. De grote bomen daar geven veel schaduw.’

‘Bedankt voor de tip.’

De beide vrouwen glimlachten wat ongemakkelijk naar elkaar. Ze mochten elkaar natuurlijk nog altijd niet, maar ze konden elkaar nu tenminste een beetje beter verdragen.

Angela nam afscheid met de woorden ‘tot ziens’. Ze verwachtte al min of meer als antwoord een ‘laten we hopen van niet’ te horen, maar de marktkoopvrouw zei net als zij ‘tot ziens’.

De begraafplaats lag achter de kerk en Angela stuurde de kinderwagen die kant op. Ze trok het zonneschermje wat dieper over de wagen, ook al lag de slapende baby in de schaduw, want je kon maar beter het zekere voor het onzekere nemen. Betoverd keek ze naar dat wondertje, naar hoe die kleine borstkas omhoog- en omhooglaagging. Zo lief, zo breekbaar, en letterlijk schattig – het was een ware schat.

Op dat moment, terwijl ze afsloeg in het kleine straatje naast de St.-Petrikerk, kon Angela niet vermoeden dat ze zo een persoon zou ontmoeten die ze de volgende ochtend op precies diezelfde begraafplaats dood zou aantreffen. En ze vermoedde evenmin dat ze daarvoor nog een aantrekkelijke man zou ontmoeten, die haar opnieuw deed nadenken over Silvio’s voorstel voor een verleidelijk kapsel. Maar bovenal vermoedde ze niet dat die schattige, slapende baby weldra in groot gevaar zou verkeren.

Natuurlijk was Angela al eens op de St.-Petribegraafplaats geweest. Je kon Klein-Freudenstadt immers in anderhalf uur te voet volledig verkennen. De meeste tijd zou een wandelaar dan op deze begraafplaats doorbrengen, want die was verrassend groot. Blijkbaar nam hier niemand de moeite oude graven te ruimen om plek te maken voor nieuwe. Liever breidde men gewoon uit, want als er in de Uckermark iets ruimschoots voorhanden was, dan was het wel ruimte. In de schaduw van de bomen kon Angela weer ontspannen. Het kerkhof was echt uitzonderlijk mooi. Als iemand uit de grote stad hier per ongeluk belandde, zou hij of zij misschien wel concluderen: ‘Hier wil ik best dood over een hek worden gevonden.’

De begraafplaats bestond uit twee hoofdpaden met dertien smallere zijpaadjes, naar schatting duizend graven, inclusief drie mausoleums en een kleine kapel, begroeid met klimop en voorzien van prachtige gebrandschilderde ramen. Er was zelfs een klein meertje, en aan de weg die daaromheen liep, lagen graven uit de Keizertijd. Overal groeiden rododendrons, azalea’s en rozenstruiken en erboven strekten zich de uitnodigende takken uit van oude kastanjabomen. Angela had het gevoel dat het hier minstens vijf graden koeler was – wat nog altijd ruimschoots 32 °C betekende. Tijdens het wandelen bekeek ze de grafstenen. De graven aan het begin van het kerkhof dateerden uit vroeger eeuwen. Bij bijna alle-

maal stelde Angela vast dat de mensen destijds behoorlijk jong stierven. En ze moest even slikken toen ze een grafsteen passeerde van een kind met de naam Juliana Blume, dat geleefd had van 11 december 1712 tot 3 maart 1719. Daarmee had het meisje aanzienlijk korter op deze wereld rondgelopen dan Angela had geregeerd. Ze zuchtte... wat waren er vroeger veel kinderen jong overleden. En wat was het toch oneerlijk verdeeld in welke tijd en op welke plek je werd geboren.

Om haar gedachten te verzetten, keek ze omhoog naar de boomtoppen, waar de zonnestrallen doorheen fonkelden en schattige vogeltjes met rode buikjes op de takken zaten. Waren dat roodborstjes? Of goudvinkjes? Achim zou zoiets weten. Verdraaid, nu miste ze hem niet alleen 's nachts, als ze alleen in bed lag, maar ook al overdag.

Vol verlangen dacht ze aan haar Achim, dat wil zeggen, tot het moment dat ze op een van de zijpaadjes een man op een bankje zag zitten. Hij zat er volkomen ontspannen bij, zijn benen over elkaar geslagen, en hij had haar nog niet opgemerkt. Hij ging volledig op in een boek. Ze kneep haar ogen tot spleetjes en gluurde naar het omslag, maar ze was nog te ver weg om het te kunnen herkennen. Maar het moest wel een goed boek zijn, als die man alles om zich heen vergat. Ze sloeg af, een klein zijpad in, om de vreemdeling onopvallend dichterbij te kunnen naderen. Voor zover ze het omslag nu kon onderscheiden, herinnerde ze haar aan een van haar lievelingsboeken, *Shakespeare Exhumed*. Het was een werk over Emilia Bassano, een vrouw van wie sommige theaterwetenschappers vermoedden dat zij de ware auteur was van Shakespeares werken. Angela hield bijna net zoveel van historische geheimen als van moordzaken, en bijna niets fascineerde haar zozeer als de vraag of de zoon van een handschoenenmaker die nooit had gestudeerd en William Shakespeare heette, daadwerkelijk de maker kon zijn van geniale theaterstukken, of dat hij als stroman

had gefungeerd voor een persoon die anoniem wilde blijven. Er waren meerdere denkscholen die deze stromantheorie aanhingen en elk ervan zag een andere persoon als de ware auteur: de earl of Oxford, de earl of Rutland, de earl of Southampton, Francis Bacon – die geen earl was maar een viscount – en... en... en. Elk van deze scholen hield de theorie van de andere scholen natuurlijk voor volstrekt absurd. Voor Angela was de fascinerendste hypothese dat Emilia Bassano de werken zou hebben geschreven en aan William Shakespeare had gegeven, opdat ze onder zijn naam werden uitgebracht. De vrouw zou daarvoor meerdere motieven hebben gehad. Ze was een vrouw en bovendien een jonge hofdame: het werd als buitengewoon ongepast gezien om theaterstukken te schrijven. Bovendien was Emilia zwart en jodin – meerdere redenen in die tijd om haar werken af te wijzen. En omdat Angela als geen ander wist hoe moeilijk het was, zelfs eeuwen later nog, om je met succes tussen mannen te handhaven, was ze gefascineerd door de hypothese dat deze vrouw teksten geschreven kon hebben als *Hamlet*, *As You Like it* en – Angela's favoriet – *Een midzomernachtdroom*.

Met haar man Achim kon Angela weliswaar praten over haar kleine Shakespeare-obsessie, maar ze merkte altijd dat hij na ongeveer drie minuten glazige 'ik doe alsof ik naar je luister maar ik ben in gedachten heel ergens anders-oogjes' kreeg. Ze kon hem dat moeilijk kwalijk nemen, want als hij over zijn stokpaardjes sprak, bijvoorbeeld over zijn fascinatie met scrabble, haalde zij de drie minuten niet eens. Maar in tegenstelling tot haar had Achim zijn studievriend Tommy, met wie hij urenlang over de perfecte scrabbletactiek kon kletsen. Zoals bijvoorbeeld nu, tijdens hun trektocht door de Pyreneeën. Angela daarentegen kon urenlang over Emilia Bassano praten met... helemaal niemand. En dat was precies waarom haar nieuwsgierigheid nu was gewekt. Ze moest echt erachter zien te komen of die man daadwerkelijk *Shakespeare Exhumed* zat te lezen!

Ze boog opnieuw af, nu het pad op dat direct langs de bank leidde. Langzaam naderde ze de lezer, die nog altijd volledig in zijn boek opging. De slanke man was ongeveer zo oud als zij. Hij had grijzend haar, droeg een versleten spijkerbroek en een zwart T-shirt. Zijn armen waren bruin en gespierd. Kortom, hij zag eruit als een acteur die in de Franse speelfilms uit de jaren zeventig een actieheld had gespeeld en vandaag de dag het type speelde van de stoutmoedige buitenstaander, die weduwen het hoofd op hol bracht, waarop ze tegen de wil van hun volwassen kinderen nog één keer uit hun saaie leventje van alledag losbraken. En ja, hij hield daadwerkelijk het boek *Shakespeare Exhumed* in de hand!

Plotseling voelde ze zich helemaal opgewonden worden. Moest ze hem aanspreken over het boek? Ze wilde zo graag eens met iemand over Emilia Bassano kunnen praten. In een situatie als deze had ze zich nog nooit bevonden: een wildvreemde man gewoon zo aanspreken. Ze wist niet hoe dat moest – zelfs Achim was aan haar voorgesteld tijdens een academische bijeenkomst. Misschien zou hij toevallig opkijken en haar zelf aanspreken? Ze was nu eenmaal de voormalige kanselier, en zo iemand kwam je niet elke dag tegen. Dat was het: ze zou gewoon langzaam de kinderwagen langs hem heen rollen, dan zou hij vanzelf wel iets zeggen!

Angela bevond zich nu ter hoogte van het bankje en...

... hij zei niets. Ook niet toen ze nog langzamer begon te lopen om hem een kans te geven haar op te merken. Zelfs toen ze met de kinderwagen en al naast de bank, nog geen twee meter van hem verwijderd, bleef staan en de stand van het zonneschermpje iets aanpaste, keek hij niet op.

Aangezien Angela niet de moed had zelf het initiatief te nemen, zette ze haar weg voort. En omdat ze een ijzeren wil had, slaagde ze er ook in zich niet om te draaien... dat wil zeggen, gedurende ongeveer twintig meter. Want toen wierp ze toch een blik over haar schouder en stelde ze vast dat de man nog steeds enorm geconcen-

treerd in zijn boek keek. Ze voelde zich opeens bespottelijk. Waar was ze nou helemaal bang voor? Waarom sprak ze hem niet gewoon aan? Dat stelde toch helemaal niks voor!

Vastberaden draaide ze de kinderwagen om en ze duwde hem weer in de richting van de lezende man.

Ze had een plan nodig. Moest ze gewoon 'hallo' zeggen, of kon ze maar beter voor 'goedemiddag' kiezen? Heel even, een idiote seconde lang, zag ze voor zich hoe ze met de kinderwagen over zijn voeten zou rijden. Dan kon ze namelijk 'o, neem me niet kwalijk' zeggen en hopen dat zich daarop een gesprek zou ontfouwen. Uiteindelijk koos Angela ervoor hem aan te spreken op dat wat hen beiden blijkbaar verbond en zei, toen ze weer bij het bankje was aangekomen, alleen maar: 'Emilia Bassano?'

De man keek op van zijn boek.

'U leest het boek over Emilia Bassano,' stelde Angela met een brede glimlach, en de man...

... glimlachte terug.

O mijn God, en wat voor glimlach was dat wel niet! Het was de glimlach van een voormalige gespierde actiehield, die op leeftijd als stoutmoedige buitenstaander weduwen de derde bloei van hun leven schonk. Het was maar goed dat Angela geen weduwe was. En toch maakte zijn glimlach haar ook onzeker, op een manier die ze zelfs bij haar allereerste ontmoeting met Achim niet zo had gevoeld. Achims glimlach was enkel heel schattig geweest.

'U hebt gehoord van Emilia Bassano?' De man grijnsde nu nog breder en zijn blauwe ogen straalden.

'Ja,' antwoordde Angela, en ze stelde verbaasd vast dat ze geen langer antwoord wist te bedenken. Lag dat aan die glimlach? Nee, het moest wel de hitte zijn! Waarschijnlijk was ze gewoon een beetje uitgedroogd.

'Ik vind,' zo ging de man verder, 'de stelling ongelooflijk fascinerend dat zij het werk van Shakespeare zou hebben geschreven. De

aanwijzingen zijn zo overtuigend. Een goed opgeleide vrouw zoals Emilia, met haar muzikale achtergrond, zou toch veel eerder in staat zijn geweest deze stukken te schrijven dan Shakespeare, een eenvoudige man van het platteland? Emilia had bovendien zelf op veel van de locaties in de stukken gewoond. Zelfs een jaar lang op een Deens slot, precies zoals het kasteel dat wordt beschreven in *Hamlet*. Shakespeare daarentegen is nooit in Denemarken geweest. En ze was bovendien later de eerste vrouw van wie überhaupt ooit werk is gedrukt.’

Hoe meer hij sprak, hoe minder Angela naar hem luisterde. En dat was – natuurlijk – niet uit desinteresse, zoals bij Achims scrabblemonologen, maar omdat ze zo betoverd werd door de passie van deze man. Hij sprak over het thema met een intensiteit die recht uit zijn hart kwam. En dan die stem! Alsof hij decennialang Gauloises had gerookt, maar paradoxaal genoeg op een gezonde manier. Als Angela het stempel ‘erotisch’ ooit zou gebruiken, dan viel deze stem in die categorie.

De man merkte dat Angela’s gedachten afdwaalden, onderbrak zichzelf en kwam overeind: ‘Neem me niet kwalijk, ik heb me nog helemaal niet voorgesteld. Mijn naam is...’

Angela verwachtte nu een naam als Jean-Paul Aramis.

‘... Kurt Kunkel.’

Aramis had toch echt beter geklonken.

‘En ik ben –’ begon ze.

‘Ik weet wie u bent,’ onderbrak de man die Kurt Kunkel heette haar met een lachje. Een sympathiek lachje! ‘U interesseert zich dus ook voor Shakespeare?’

‘Heel erg zelfs,’ antwoordde Angela.

‘Zoals alle vrouwen die gevoel voor kunst hebben,’ zei de man oprecht, zonder ook maar een zweempje vleierij.

Angela giechelde, verlegen als een schoolmeisje, om zijn compliment. Een seconde later verbaasde ze zich al over zichzelf: sinds

wanneer giechelde zij als een schoolmeisje? Zelfs als schoolmeisje had ze niet gegiecheld als een schoolmeisje.

‘Ik zou het heel fijn vinden als wij samen binnenkort ons gesprek over Shakespeare eens zouden kunnen voortzetten. Misschien bij een glas rode wijn?’ ging de man verder.

‘W-wat?’ vroeg Angela verbaasd.

‘Ik ken helemaal niemand met wie ik over Emilia kan praten.’

‘Eh... nou ja, we zouden het er natuurlijk ook nu over kunnen hebben,’ stelde Angela voor. De gedachte met deze man af te spreken voor een glas wijn, voelde net zo waaghalzerig als op een motor over de Grand Canyon springen.

‘Helaas zit mijn middagpauze er bijna op,’ antwoordde Kurt Kunkel, die – vond Angela – toch echt beter Jean-Paul Aramis had kunnen heten.

‘Wat voor werk doet u?’ vroeg Angela.

‘Ik heb een beroep waarbij ik hoop dat wij elkaar niet binnenkort weer tegenkomen.’

‘Begrafenisondernemer,’ zei Angela met een glimlach, nadat ze snel één en twee bij elkaar had opgeteld.

‘Dus, Frau Merkel, zou u morgenavond tijd hebben om met mij eens van gedachten te wisselen over Shakespeare?’

Wat verlangde Angela naar een inspirerend gesprek over haar stokpaard! En morgenavond had ze tijd. Achim zat nog in de Pyreneeën. Wat hield haar tegen?

‘Helaas schikt morgen mij niet.’ Ze wilde niet achter Achims rug om met een andere man afspreken die ze nauwelijks kende. Zoiets deed je gewoon niet.

‘Wat voor plannen?’ vroeg Aramis vriendelijk en hij bracht Angela daarmee een beetje in verlegenheid. Jarenlang had haar office-manager verzoeken om afspraken afgewimpeld, bijvoorbeeld wanneer Viktor Orbán weer eens belde. Ze had zelf nog nooit haar toevlucht hoeven nemen tot een leugentje om bestwil. Maar nu

had ze geen medewerkers meer die voor haar konden liegen, en ze had ook niet meer echt goede excuses als ‘ik moet de EU-top voorbereiden’. En daarom zei ze enkel: ‘Van alles.’

‘Van alles?’

‘Ja.’

‘En wat betekent “van alles”?’

‘Nou...’ Angela wist niet goed wat ze nu moest zeggen.

‘Ja?’

‘Nou ja, dingen.’

‘Van alles betekent “dingen”?’

‘Precies,’ beaamde Angela, en ze hoopte maar dat ze niet zo dom overkwam als ze zich op dit moment voelde.

‘Weet u wat?’ vroeg Aramis.

‘Wat?’

‘Ik heb u wel door, hoor.’

‘Is dat zo...?’ Het begon nu echt hachelijk te worden. Waarom gedroeg ze zich zo idioot?

‘Ook als voormalig kanselier moet u zich nog bezighouden met staatsaangelegenheden. En daarover wilt u mij natuurlijk niets vertellen.’

Gelukkig, zo makkelijk was ze dus toch niet te doorzien!

‘Maar als u morgen toch nog tijd vindt of wellicht een andere keer, bel me dan alstublieft.’ Aramis haalde zijn zwarte, kromgetrokken leren portemonnee uit zijn achterzak en trok er een eenvoudig zwart omrand visitekaartje uit waarop ‘UITVAARTONDERNEMING KUNKEL, SINDS 1812’ stond. Hij overhandigde het aan Angela, die er kort naar keek en vroeg: ‘Familieonderneming?’

‘Van vader op oudste zoon, al zes generaties.’

‘En komt er een zevende?’

‘Dat valt nog te bezien.’ Een moment lang betrok zijn gezicht. Blijkbaar, zo concludeerde Angela, waren er dus problemen met de oudste spruit. Wat voor problemen, dat ging haar natuurlijk

niets aan. Voor een detective was nieuwsgierigheid een goede eigenschap, voor een privépersoon niet. Ze voelde zich een beetje schuldig dat ze Aramis' humeur nu had verpest, ook al was dat niet haar bedoeling geweest. Ze wilde het graag weer goedmaken en daarom zei ze: 'Ik zal u een keertje een boek van James Shapiro brengen, waarin hij meerdere theorieën bespreekt over wie in werkelijkheid de auteur van Shakespeares werken zou kunnen zijn geweest.'

'Dat zou ik erg leuk vinden.' Aramis kon weer lachen.

Man o man, wat een lach!

'Kunkel!' bulderde plotseling een stem die eveneens klonk alsof iemand zijn hele leven lang Gauloises had gerookt, maar in dit geval hadden de sigaretten wel degelijk een ongezonde uitwerking gehad en hadden daarbij gezelschap gekregen van een flinke hoeveelheid sterkedrank.

De glimlach op Aramis' gezicht was in één klap weg en hij oogde geïrriteerd. Angela en hij draaiden zich in de richting van het hoofdpad. Daar naderde een man met zweterig lang haar, een onverzorgde baard en vuile donkergroene tuinderskleding, die vreemd genoeg op sommige plekken te strak zat en op andere plekken te ruim. Wankelend kwam hij hun tegemoet, hoewel zijn kegel hen al had bereikt. Zijn leeftijd was moeilijk te schatten, maar Angela vermoedde dat deze man nog maar een paar levensjaren voor zich had. Dat dit de allerlaatste dag van zijn leven zou zijn, kon ze op dat moment niet weten.

'Kunkel!' brulde de hovenier nogmaals, hoewel hij nu nog maar drie meter van hen verwijderd was.

'Ik neem aan dat dat uw werkafpraak is,' zei Angela tegen Aramis.

'Ja. Soms is mijn werk niet leuk.'

'Soms?' ontglipte haar, aangezien ze zich niet kon voorstellen dat er ook maar iets wel leuk was aan het uitvaartwezen.

‘O ja, het kan heel bevredigend werk zijn. De naasten helpen afscheid te nemen van hun dierbare.’

‘Natuurlijk,’ antwoordde Angela een beetje gegeneerd, omdat ze er zelf niet op was gekomen. Tegelijkertijd beviel het haar hoe serieus Aramis zijn taak opvatte om anderen op een moeilijk moment in hun leven troost te bieden. Er waren heel wat zinlozer beroepen dan het zijne – fractieleider van de oppositiepartij bijvoorbeeld – en weinig die waardevoller waren.

‘Hé Kunkel, ik praat tegen je!’ De hovenier ging breeduit voor hem staan, totaal niet onder de indruk van het feit dat er een ex-kanselier naast stond. Hij was zo boos dat hij waarschijnlijk ook niet zou hebben gereageerd op een zeeleeuw die naast de begrafenisondernemer een cavia op zijn neus balanceerde. ‘Wanneer betaal jij je rekening?’

‘Nooit!’ Aramis keek de man woedend aan. Angela schrok er een beetje van. Aramis leek weliswaar nog steeds op een voormalige Franse actiehield, maar nu eerder op een die elk moment een terrorist van een wolkenkrabber kon duwen.

‘Als jij niet dokt,’ brulde de hovenier, ‘ram ik je zo de grond in.’

‘Praatjesmaker – moet jij nodig zeggen,’ antwoordde Aramis ijsig.

De hovenier antwoordde niet, maar hij trilde van woede.

‘Met die tong maak je anderen misschien bang,’ ging Aramis met kille stem verder. Ondanks de hitte liep Angela een rilling over de rug. Dat gold blijkbaar ook voor de hovenier, want die draaide zich om en liep zonder nog iets te zeggen weg. Toen hij weer op het hoofdpad was, slaakte Aramis een diepe zucht en hij liet zijn schouders zakken. Een ogenblik lang leek hij niet meer op een voormalige actiehield, maar eerder op een oude man die zuchtte onder de last van de jaren en de hele wereld. Angela, die net nog zo was geschrokken van zijn felheid, had plotseling medelijden met hem. Ze had hem het liefst gevraagd of alles wel in orde was,

om misschien zelfs wel troostend een hand op zijn schouder te leggen. Maar dat zou ongepast zijn geweest. Zwijgend stond ze naast hem en ze was bijna dankbaar toen de kleine Adrian Ángel begon te huilen. Ze boog zich naar het kindje toe, wiegde de kinderwagen heen en weer en begon te zingen: *‘Slaap, kindje, slaap, de tuinman is een schaap...’*

Nu moest Aramis een beetje lachen. Angela was blij dat ze hem wat kon opmonteren. En bijna net zo blij over het feit dat de baby alweer wat stiller werd. Ze ging verder: *‘Maar Angela moet verder...’*

‘Jammer,’ zei Aramis met een glimlach, terwijl de kleine zijn oogjes weer sloot.

‘... want mama wil haar baby zien...’

‘Ik betwijfel of die tekst zo klopt.’

‘*Zeer zeker niet,*’ zong Angela de laatste strofe.

Nu lachte Aramis echt.

Lieve help, zijn echte lach was nog geweldiger dan zijn glimlach! Angela schrok van zichzelf. Ze had nooit de neiging te dwepen. Dergelijke gedachten waren haar vreemd, en ook dat gefladder in haar buik kende ze niet. Achims lach klonk natuurlijk ook altijd heerlijk in haar oren. Maar eerder op een schattige manier en niet zozeer op een verleidelijke, mannelijke manier.

‘Het spijt me dat u dat hebt moeten aanhoren,’ zei Aramis.

‘Ach, u moest ook mijn gezang aanhoren.’

Hij lachte weer. En opnieuw fladderde er iets in Angela’s buik.

‘Het is moeilijk uit te leggen waar dat over ging.’

Als detective zou Angela gelijk hebben gezegd ‘probeer het toch maar eens’. Maar ze wilde niet nieuwsgierig lijken. Het was overduidelijk dat Aramis er verder niet over wilde praten. Haar blik viel op zijn eenvoudige horloge en ze schrok toen ze de cijfers zag: ze had Marie beloofd een kwartier geleden al thuis te zijn. Die begon zich ongetwijfeld zorgen te maken om haar kind.

‘Dat geeft niet,’ zei Angela snel en ze voegde eraan toe: ‘Ik moet nu echt gaan, helaas.’

‘U zei helaas,’ zei Aramis met een brede glimlach, deze keer opzettelijk charmant.

‘Z-zei ik dat?’ stamelde Angela.

‘Ja, dat zei u.’

Angela glimlachte terug, maar wist geen woord meer uit te brengen. En dus pakte ze de kinderwagen en reed weg.

Aramis riep haar nog achterna: ‘Maar u brengt binnenkort eens dat boek langs?’

‘Ja... natuurlijk,’ antwoordde Angela zonder zich om te draaien.

‘Ik verheug me er al op.’

Zonder nog een woord te zeggen, duwde ze de kinderwagen in de richting van de uitgang. Ze betrapte zichzelf erop dat ze glimlachte. En dat ze zich er eigenlijk ook al op verheugde Aramis dat boek te brengen.

Eerste druk oktober 2022

Dit is het tweede deel in de serie Miss Merkel.

Oorspronkelijke titel *Miss Merkel: Mord auf dem Friedhof* (Vol.2)

Oorspronkelijke uitgever Rowohlt Verlag, Hamburg

Copyright © 2022 by Rowohlt Verlag GmbH, Hamburg

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Marijne Thomas en Cora Kool

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn, naar een ontwerp van any.way,

Barbara Hanke en Codula Schmidt

Omslagillustratie Oliver Kurth

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 6278 7

ISBN e-book 978 90 261 6279 4

ISBN luisterboek 978 90 261 6280 0

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.